

عنوان مقاله:

سیمای انسان کامل در غزل مولانا

محل انتشار:

چهارمین همایش بین المللی زبان و ادبیات فارسی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

حجت اله بیات - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی، آموزش و پرورش قوچان

خلاصه مقاله:

یکی از اندیشه های والای عارفانه و عاشقانه در مورد وجود و شرایط انسان کامل در قرن هفتم ه.ش (نگرش مولانا است، که رنگ و بوی الهی دارد. نگاه مولوی به زمینه ها، حالات و عناصر انسان کامل، ترکیبی از دیدگاههایفلاسفه، متکلمین، دانشمندان علوم اسلامی و معجونی از اندیشه های عارفانه و عاشقانه ی کاملان عرفان و بزرگان جهان است. سیمای انسان کامل را در راه عشق اینگونه یافته ام: - مولانا انسان کامل را آینه ی حق دانسته، که جانشین شایسته ی خدا بر روی زمین است. - مولانا، انسان کامل را پیامبر عشق و ستایشگر آزادی میدانند. - آراسته شدن به اخلاق الهی و خداگونه شدن، انسان کامل مولانا است. - پُربسامدترین واژه ها در دیوان شمس، درد، هجران، وصل، دل، جان، عشق و مشتقات آن می باشد، و بیانگر این است که مولانا عاشق ترین عاشقان است. - مولانا انسان کامل شدن را مدام از منظری دیگر، در خود جست وجو میکند.

کلمات کلیدی:

مولانا جلال الدین، غزل، عشق، انسان کامل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1167396>

